

АПЛОДИСМЕНТИ ЗА ЯПОНСКИТЕ ДЕЦА

Следобедният концерт на Представителния детски хор от гр. Обихиро (остров Хокайдо — Япония) с диригент Терукийо Ивай събра в залата на Дома на културата огромен брой почитатели на хоровото изкуство. В двуседмичния фестивален цикъл този чудесен концерт на японските деца вля свежа струя, разнообразие и нов колорит.

Детският хор от Обихиро има славата на един от най-добрите хорове в Япония, който е познат под красивото и звучно име „Алонис“ (цвете). Създаден само преди 15 години, той укрепва, развива се и пече ли голяма популярност под ръководството на своя постоянен диригент Терукийо Ивай. Най-висока оценка за своята активна творческа дейност детският хор получава през 1974 година, когато му е присъдена Награда за култура.

Русенските любители на хоровото изкуство имаха шастлива възможност за втори път в рамките на Мартенските музикални дни да чуят и оценят голямото майсторство на японските деца. След незабравимата среща с представителния детски

хор от Шизуока по време на миналогодишния фестивал, тази година интересът към новите пратеници на далечна Япония бе обяснимо по-силен и подчертан. И действително — истинска радост бе да слушаш този прекрасен детски хор, да живееш в продължение на два часа с неговото голямо изкуство, да отнесеш красивият спомен за него.

Първата част на концертната програма бе пестра и разнообразна, включваща песни от различни стиллове, автори и националности, между които 9 песни от български композитори (повечето изпети на български език). Особено силна и с определена насоченост бе втората част на концерта, когато малките японски деца излязоха на сцената облечени в красиви национални „кимона“. Техният хор, под силните светлини на прожекторите изглеждаше като пестра детска рисунка, събрала всички цветове на пролетта. И от началото до край звучаха песни на японски композитори.

Истинска спонтанност на изживяването донесе изпълнението на българските песни. Не могат да се забравят фолклорните

обработки на Ф. Кутев „Нади на Радка думаше“ и „У Станки гости дошли“, „Бели гълъби“ от Г. Димитров, „Акварел“ от Т. Попов и „Бабешка полка“ от Христо Илиев — изпети от малките хористи на български език с една чудесна дикция. Трябва да се изброят още песните на Панайот Пипков „Сладкопойна чучулига“ и Хр. Недялков „Майски балони“, поднесени на японски с много свежест и подкупваща непосредственост; „Зима в гората“ от Ал. Райчев — едно истинско поетично откровение, за което авторът, присъстващ в залата, приветства японските деца и техния диригент. Накрая, като кульминация в цялата първа част дойде изпълнението на песента „Комунисти, комсомолци, пионери“ от П. Ступел, чиято вярна интерпретация завладя сърцата на българските слушатели и те бурно я аплодираха, докато тя не бе повторена отново. Включването в тази част на концертната програма на откъс от „Кантата за кафето“ на Бах, две песни от Чайковски и три песни на японски композитори внесе разнообразие и разкри широките стило

ви възможности на хора, но и известен смисъл наруши единството и целостта ѝ.

Във втората част на концерта детският хор от Обихиро запозна любителите на вокалното изкуство в нашия град с песните на своята страна. Слушателите имаха възможността да чуят както художествени обработки на японски фолклорни песни, така също да се запознаят с някои от хоровите песни за японските деца. В тези песни (с подчертан национален колорит и чувствителност) се разказва за древната история на Япония, за красотата на нейната източна природа, за ните ресния свят на животните, за невинните детски игри.

Преди всичко се налага красивото, чисто и благородно звучене на хора. Звукът, който извлича диригентът Ивай от малките изпълнители, е богат на багри и прецизно нюансиран. Удивително и точно чувстван за стил бе проявено във всяко произведение на концертната програма. Особено добре това се почувствува в първата част на концерта, отличаваща се с голямо разнообразие. От

личното изпълнение на песните от наши автори свидетелствува за прекрасното отношение към българското музикално творчество. Артистичността е още един от ярките и силни копониенти в цялостния облик на японския хор. Тяжната артистична изва бе обогатена с детска непосредственост и топлина. Очудващо осмисления за възраста им порив им помогна да постигнат покоряващи слушателя емоционален контакт. Не на последно място трябва да се постави изключителната дисциплина на малките хористи, която бе една от представителните им за големия успех.

Диригентът на хора Ивай, музикант с много качества, е създал прекрасен детски ансамбъл с големи изразни възможности. На неговия точен и пестелив жест хорът реагира с професионална мекота и поразяваща точност. За общото представяне на детския хор има своя заслуга и пианистката Шизуко Икегами, която с много прецизност и чувство за мярка съпровождаше изпълнението му.

Своего възхищение и топлине чувства към японските деца русенската публика красноречиво изрази с бурни аплодисменти и много цветя. Накрая, развълнувани те изпяха още две български песни „На парзалката“ от Хр. Недялков и „Лека нощ“.

А. РАДОСЛАВОВА